

lující strany ve staré úpravě, nelze míti za to, že žalující strana osvědčila, že jí přísluší proti žalované straně nárok zdržovací a odstraňovací žalobou uplatňovaný podle §§ 1, 11 zák. o nekalé soutěži a nebylo lze povolit k zajištění tohoto neosvědčeného nároku zatímní opatření. Také v rozhodnutích čís. 8193, 9665, 11810 sb. n. s. vyslovil nejvyšší soud zásadu, že ohrožená strana musí svůj nárok zdržovací nebo odstraňovací osvědčiti.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu.

Důvody:

Dovolacímu rekursu nelze přiznati oprávnění. Poněvadž jde o prozatímní opatření k zajištění nároku zdržovacího, tudíž nároku jiného, než peněžitého, bylo by je povolit jen za předpokladů § 381 ex. ř. Žalobce však ani netvrdil, že tu jsou tyto předpoklady. Mluví sice o škodě, která by mu mohla nastati dalším vydáváním a rozprodejem pozastaveného listu žalované strany, avšak jinak netvrdí ani tolik, že prozatímního opatření jest třeba, aby byla odvrácena hrozící nenahraditelná škoda. Pro nedostatek tohoto zákonného předpokladu nebylo proto vyhověti návrhu na povolení prozatímního opatření, aniž bylo zapotřebí zabývat se otázkou, zdali tvrzený nárok jest osvědčen čili nic.

Čís. 12880.

U daňových nedoplatků, u nichž nastala sice již splatnost podle § 270 zák. ze dne 15. června 1927, čís. 76 sb. z. a n., jež však nebyly ještě předepsány, nelze požadovati, by k jejich přihlášce k rozvrhovému roku byl připojen platební rozkaz nebo výkaz nedoplatků, nýbrž stačí přihláška, jsou-li z ní patrný podmínky pro požadované přednostní pořadí a vyhovuje-li přihláška i po formální stránce zákonným předpisům.

(Rozh. ze dne 6. října 1933, R I 863/33.)

Rozvrhuje nejvyšší podání za nemovitost prodanou exekučně dne 24. března 1933, nepřikázal soud prvé stolice eráru, vyhověv odporu knihovního věřitele, ani nedoplatek daně činžovní za dobu od 24. března 1931 do 24. března 1933 ani nedoplatek pozemkové daně za tutéž dobu, ježto řečené daně, přihlášené v přednostním pořadí, nejsou knihovně zajištěny, aniž byly při rozvrhovém roku předloženy výkazy nedoplatků. Rekursní soud přikázal eráru řečené daně v přednostním pořadí.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu.

Důvody:

Je sice pravda, že i veřejné orgány mají podle § 210 ex. ř. před rozvrhovým rokem nebo při něm listinami k průkazu uplatňovaných nároků i požadovaného přednostního pořadí dokázati podmínky uplatňo-

vaného nároku nebo požadovaného pořadí a že takovým průkazem zpravidla bude vykonatelný platební rozkaz aneb výkaz nedoplatků. Avšak podle § 265 zák. č. 76/27 sb. z. a n. požívají přednostního zastavního práva i nedoplatky, u nichž splatnost nastala podle § 270 cit. zák., i když daň nebyla ještě předepsána. U takových nedoplatků nelze požadovati platební rozkaz a ani výkaz nedoplatků, nýbrž tu stačí jejich přihláška, jsou-li z ní patrný podmínky pro požadované přednostní pořadí, a vyhovuje-li přihláška i po formální stránce zákonným předpisům. To však bylo v souzeném případě dodrženo. Tu nestačí, podá-li věřitel proti takové přihlášce odpor jen z formální příčiny, že nebyl připojen výkaz nedoplatků, když ani netvrdí, že přihláška je věcně nesprávná, a uvede jen, že část požadovaných daní nebyla ještě předepsána. To k opodstatnění odporu nestačí a právem proto rekursní soud usnesení exekučního soudu změnil. Dovolací rekurentka marně poukazuje k odst. (3) § 270 c. zák., který má na zřeteli jen doplatky, jež se objevily potřebnými i při řádném a včasném placení se zřetelem k pozdějšímu (vyššímu) předpisu, avšak na všeobecné zásadě o způsobu placení daně, vyslovené v odst. (1) l. c. nic nemění.

Čís. 12881.

Neúplnost řízení jest nezákonností [§ 46 (2) zák. čís. 100/1931] jen, nebyly-li proti předpisu § 23 cit. zák. vyšetřeny všechny okolnosti a poměry důležité pro rozhodnutí.

Výpověď domovníka společného domu není důležitou změnou, nýbrž úkonem řádné správy.

Nelze docílit většiny, je-li každý spoluvlastník spoluvlastníkem z jedné polovice domu.

(Rozh. ze dne 6. října 1933, R I 877/33.)

Navrhovatelka Milada S-ová a odpůrce Karel Č. byli spoluvlastníky domu každý z polovice. Správa domu příslušela oběma spoluvlastníkům. Návrhu Milady S-ové, by jí bylo dáno svolení k výpovědi manželů P-ových z domovnického poměru a k výpovědi z bytu jim pronajatého a po případě k tomu, by se domáhala žalobou vyklizení manželů P-ových z bytu, soud první stolice vyhověl. Rekursní soud k rekursu Karla Č-a napadené usnesení potvrdil.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu.

Důvody:

Jde o dovolací rekurs proti usnesení rekursního soudu, jímž bylo potvrzeno usnesení prvního soudu — takže rekurs k nejvyššímu soudu může býti podán jen pro nezákonnost, zřejmý rozpor se spisy nebo pro zmatečnost [§ 46 odst. (2) zák. ze dne 19. června 1931 čís. 100 sb. z. a n.]. Zmatečnost vytýkána není, a nebyla shledána [§ 41 (4) zák. čís. 100/1931 sb. z. a n.]. Nezákonnost by tu byla jen, kdyby šlo o po-